

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ τὸν Φεβρουάριον μῆναν με ἐδίωξαν ἐμένα τὸν Παπασυναδινὸν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ ὅλη ἡ πολιτεία, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τὰς Σέρρας καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά μου καὶ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Καὶ σύνοδον ἔκαμαν καὶ με ἔκριναν καὶ με ἔλεγαν· «Πλέον ἀπὸ τὴν σήμερον δὲν σε θέλομε εἰς τὸ Κάστρον μας· δὲν εἶσαι διὰ τ' ἐμᾶς, διότι μᾶς ἐχάλασες καὶ μᾶς ἐζημίωσες. Μπρὲ οὐδὲ τιποτένιε, ἐγίνης καὶ νθρωπος καὶ φιλοῦν καὶ τὸ χέριν σου; Ἐσὺ εἶσαι διὰ τεπελέτισμα καὶ πομπή. Τί εἶναι αὐτὸ ὅπου μᾶς ἔκαμες; Ἐλᾶτε || νὰ τὸν τεπελιτίσωμε». Καὶ ἄλλος με ἐφτοῦσεν, ἄλλος ἔλεγεν ὅτι «θαρρεῖς νὰ σε ἀφήσωμε ζωντανόν;». Καὶ ἄλλος ἔλεγεν· «Ἐλᾶτε νὰ τὸν παραδώσωμε εἰς τὸν ναζίρη μας νὰ τὸν ἔχη εἰς τὸ χάψι, ἕως οὔ νὰ ἰδοῦμε τί λόγος μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν αὐθέντη μας». Καὶ ἄλλος ἔλεγεν ὅτι «Νὰ τὸν βάλωμε εἰς τὸν ζαπίτην μας νὰ τὸν βάλῃ κάτω νὰ τὸν δεῖρη ἕως οὔ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν δαρμόν». Καὶ ἄλλος ἔλεγεν· «Δίκαιον εἶναι νὰ τὸν λιθάσωμε». Καὶ ἄλλος ἔλεγεν ὅτι «ἀπὸ τὴν σήμερον ἐὰν τὸν ἰδοῦμεν ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ ἔξω εἰς τὸ Κάστρον καὶ περιπατῆ πάλιν με τοὺς Χριστιανούς τὸν σκοτώνομε καὶ ἄς μᾶς ἔλθῃ εἴτι ἔλθῃ». Καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· «Ἡ ἡμεῖς νὰ εἴμεσθην ἢ αὐτός». Καὶ ἄλλοι· «Περὶ νὰ παιδευόμεσθην καὶ νὰ πειραζώμεσθην ὅλοι μας ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον καὶ νὰ ἔχωμε καβγάδες ὅλον ἕνα, κάλλιον εἶναι νὰ χαθῇ αὐτὸς ὁ ἕνας, παρὰ ἡμεῖς νὰ ἔχωμε πείραξιν. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε εἰς τὸ σπῆτιν του νὰ τὸ χαλάσωμεν || ἐκ θεμελίου, καὶ νὰ μὴν ἀφήσωμεν λίθον ἐπὶ λίθου διὰ νὰ γένη ἰπρέτι εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σωφρονοῦνται οἱ ἄτακτοι». Καὶ ἄλλοι με ἔλεγαν· ἡμεῖς σε ἐθαυρούσαμεν διὰ φρόνιμον ἄνθρωπον, ἀμὴ ἰσὺ εἶχες λάχει ἀπὸ τοὺς λωλοὺς λωλότερος».

Καὶ τίς διηγῆσεται καταλεπτῶς τὰ ὅσα με ὀνειδίσαν καὶ με ἔλεγαν ὅλοι καταπρόσωπον; Ἀμὴ πάλιν ὅσα ἔλεγαν μοναχοὶ τους καὶ τὰ ὅσα συγκλαίουσαν εἰς Τούρκους καὶ εἰς ξένους καὶ τὰ ὅσα με ἐβούλονταν ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ γράψῃ τινάς. Καὶ ἔτζι ἀπὸ τὴν μέσην τους με ἐδίωξαν καὶ διὰ τὴν ὥραν με ἄργησαν, καὶ ἔτζι πιάουν καὶ με κάμουν ἀναφορὰν καὶ ἄρτζι καὶ τὰ ἔστειλαν εἰς τὴν Πόλιν. Καὶ ἔτζι με ἤφεραν δύο τέλειες καθαίριες καὶ τὲς ἀνέγνωσαν τὸ Μέγα Σάββατον εἰς τὸν ἐπιτάφιον ὕμνον τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ἐκκλησίας εἰς ἐπήκουον πάντων, διότι ἦτον καὶ Μελνικιώτες καὶ χωριάτες, καὶ παπάδες καὶ ξένοι, ὡς νὰ τὸ ἠξεύρουν || οἱ πάντες. Καὶ ἔτζι με ἐκάθησαν τελείως καὶ με ἀναθεμάτισαν ὅλοι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παντοῦ καὶ μόνο ψιλὸ ὄνομα με ἔλεγαν «Κακὸ Συνάδην ἀναθεματισμένο». Καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἔξω με ἔβγαλαν καὶ τὴν ἐνορίαν μου ἐπῆραν καὶ ἀφώρισαν ὅτι «ὅποιος με συντύχη ἢ ὅποιος φάγη ψωμί μου ἢ ὅποιος με συμβοηθήσῃ ἢ συνδράμη ἢ ἔργω ἢ λόγῳ ἢ ὅποιος κάμη ἀλισφιρίσι ἢ ὅποιος ἀγοράσῃ τὸ κρασί μου ἢ καὶ πῆν ἢ ὅποιος με δουλεύσῃ ἢ ὅποιος με συναναστραφῇ ἢ φέρῃ

πραματευτάδες και πουλήσω δουλεία ἢ ὅποιος μὲ μετρήσῃ διὰ παπὰ ἢ ὅποιος φιλήσῃ τὸ χέριν μου ἢ ὅποιος μὲ ἔχη διὰ χριστιανόν» καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ τοιαῦτα. Τέλος πάντων, «ὥσάν εἶδα ἐγὼ τὰ δύο στενά, ἐκρυβήθηκα εἰς ἓνα ὅσπιτι καὶ ἔκαμα ἐκεῖ κρυμμένος ἡμέρες ζ' καὶ αὐτοῦ ὅπου ἦλθεν ἓνας ἄνθρωπος καὶ μὲ λέγει· «Νὰ τὸ ἤξεύρης τὸ πὼς σὲ ἔμαθαν ποῦ εἶσαι κρυμμένος καὶ θέλουν νὰ βάλουν τὸν βοῖβότα νὰ ἔλ|θη νὰ σὲ πιάσῃ, νὰ σὲ δέσῃ, νὰ σὲ ἔχη εἰς τὸ χάσι ἕως οὔ νὰ ἰδοῦν τί λόγος τοὺς ἔρχεται ἀπὸ πάνου· μόνον ὅσον τὸ ἔχεις νὰ ἔβγῃς ἀπ' αὐτοῦ καὶ πάγαινε ἀλλοῦ καὶ κρυβήσου εἰς ἀνεγνώριστον τόπον». Καὶ ἔτζι ἐπῆγα εἰς ἄλλο σπίτι καὶ ἐκρυβήθηκα καὶ ἔκαμα καὶ ἐκεῖ θ' ἡμέρες κρυμμένος.

Paolo Odorico (επιμ.), *Conseils et mémoires de Synadinos, prêtre de Serrès en Macédoine (XVIIe siècle)*, Editions de l' Association "Pierre Belon", Παρίσι 1996.